

CLIPA

ANUL I (2014), NR. 1 (IANUARIE)

DOR DE EMINESCU...

*„Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă izvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor.”*

Acesta îi era leagănul copilăriei sale:
văile prin care șerpuiau apele susurând,
dealurile pe care seara coborau turmele, codrul căruia Eminescu, copil
fiind, îi căuta tainele și-i încredința gândurile.

În inima copilului Eminescu își găseau ecou tremurul
frunzelor, șuierul vântului, doinele pădurilor, trilurile păsărilor,
cântecul cu jale al buciului, zgomotul tălăngilor sau basmele
„doinile, ghicitorile, eresurile” spuse de bătrânii satelor.

Toate aceste sunete și vorbe înțelepte aveau să fie
transformate de o pană măiastră în cuvinte frumoase, pline de trăiri
adânci care își vor găsi drum și ecou spre inima românilor.

Poate de aceea constatăm cu uimire iarăși și iarăși că
numele lui îmbălsămat cu mireasma „teiului sfânt” fie în mijlocul
iernii, în 15 ianuarie sau în mijlocul verii, în 15 iunie și oricând peste
an și ani, a rămas în ciuda scurgerii timpului „cea mai frumoasă
înfăptuire a limbii române”, „sfântul precurat al ghiersului românesc.”
(Tudor Arghezi)

El dăinuie în conștiința tuturor ca poet genial, mare nu
pentru că el și-a dorit acest lucru, ci pentru că valoarea operei sale îl
recomandă ca geniu, ca un versificator profund al trăirilor și simțirilor
umane, pe care le-a înțeles ca nimeni altul, iar noi, fără tăgadă, n-am
ajuns să-l înțelegem și să-l cunoaștem de ajuns și mereu simțim acel
dor misterios de Eminescu.

Fie ca în această zi sfântă, în această clipă de dor și simțire
să credem că și în școala noastră mai sunt elevi care șoptesc:

*„În universul meu
Totul este o lume de vis
Toate mă strigă pe nume
Iar numele meu înflorește
Cu flori de cais.”*

„FĂRĂ EMINESCU AM FI MAI ALTFEL ȘI MAI SĂRACI.”

(TUDOR VIANU)

Noi credem că acești „muguri” ce vin la școală cu privirile scăpărând a rouă și neliniște cu un dor nestrăvilit de poezie și lumină, au înțeles că în cuvântul rostit, citit, scris sălășluiesc adevăruri și simțiri ale oamenilor, iar prin ceea ce reușesc să creeze dovedesc că iubesc frumosul, adevărul, binele, gingășia și astfel devin mai înțelepți, mai frumoși, mai toleranți.

Fie ca în această zi sfântă pentru neamul românesc să botezăm apariția primului număr din **CLIPA** de cugetare a elevilor noștri și să putem spune cu fiecare apariție:

*„Veniți la noi și veți găsi
Petale de suflet,
Petale de vis,
Un bob de speranță...
Veniți la noi și veți trăi ca-n vis
Alături de cei ce încă
Mai vor să creeze,
Mai vor să citească.”*

Un anonim al colectivului de redacție

ETERNITATE

*Am încrustat un nume
Pe fiecare frunză și stea
În care tu ai avut leagăn de gânduri
Și-am înțeles că nimeni
n-ar putea să mi te ia.*

*Te voi ascunde în tăcerea apelor,
Troienit cu flori de tei,
sau mai bine în „pădurea de argint”
Să nu te-atingă văpaia ochilor haini
Care nu-nțeleg și nu pricep
Că aici, la noi,
Ți-a rămas, poetule, etern
Zâmbetul și visarea.*

Croitoriu Sorina, clasa a VII-a A

- Ziua nașterii marelui poet român Mihai Eminescu, 15 ianuarie, a fost declarată „Ziua Culturii Naționale” în anul 2010.
- Versurile lui Mihai Eminescu au ajuns în aproape toate colțurile lumii, scrierile sale fiind traduse în peste 60 de limbi, pe toate continentele.
- Teiul lui Eminescu este un tei argintiu, vechi de circa 250 de ani, aflat în Parcul Copou din Iași. Acest copac, denumit și „copacul îndrăgostiților”, este locul unde poetul își găsea inspirația.

Domnule Eminescu,

Îndrăznesc, cu smerenie, să vă tulbur liniștea, fiindcă am găsit în biblioteca mamei mele o carte de-a dumneavoastră. Adică...nu știu dacă a fost a dumneavoastră: mama zice că numai ați scris-o și ne-ați dăruit-o nouă, tuturor românilor.

Deci aceasta înseamnă că nu a fost a dumneavoastră niciodată, nu? Îmi este neclar iarăși, domnule Eminescu, că această carte cu foi îngălbenite, cu un scris așa deosebit de lizibil, cu o exprimare așa de frumoasă, corectă și bogată este un manuscris...

Nu vă era mai ușor să scrieți la laptop și să ne trimiteți e-mail? O puteam citi și noapte, deoarece monitorul meu este LCD și m-ar dura ochii să o citesc...acesta e doar un mesaj pentru edițiile viitoare...Vă rog, nu mi-o luați în nume de rău!

În cele din urmă, m-am decis să o citesc, să văd ce ați scris; și trebuie să recunosc că primele pagini le-am lecturat cam greu, dar mi-au plăcut foarte mult...atât de mult, încât am alergat la calculator să aflu cât mai multe despre viața și opera dumneavoastră.

Și am aflat „aventura” unui băiat foarte sensibil, deosebit de inteligent, care, spre deosebire de frații săi, se retrăgea în natură: iubea codrul, pădurea, lacul de la Ipotești, asculta ore în șir susurul izvoarelor, freamățul frunzelor, cântecul păsărilor, iar noaptea se uita la stele, la lună...

Îmi era într-un fel greu să cred că un băiat, în loc să joace fotbal cu ceilalți copii, să se plimbe cu rolele, să navigheze pe computer sau să participe la petreceri de tot felul, era fericit în natură când asculta „basme, ghicitori, eseuri” de la bătrâni sau când asculta „buciumul ce suna cu jale.”

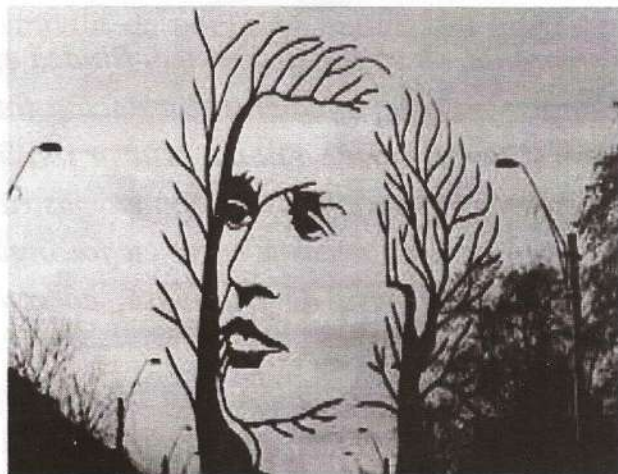
Să știți că povestea copilăriei dumneavoastră m-a impresionat profund și v-am admirat nespun cum învățați când erați la Cernăuți, Viena sau Berlin. M-a impresionat și atunci când, la întoarcerea în țară de la studii, ați acceptat să munciți ca bibliotecar, revizor școlar și ziarist...Poate că ați fost mai fericit când v-ați întâlnit cu scriitorii Ion Creangă, Ioan Slavici, I.L.Caragiale și, mai ales, cu o doamnă cu nume ales – Veronica, ființa care v-a îmbolnăvit de dragoste, încât ați trecut în eternitate în același an, 1889.

Vă mărturisesc că m-a durut când am aflat cum ați plecat în lumea „fără de dor”, că după „marea trecere” v-ați retras undeva, în capitală; dacă erați mai aproape, în fiecare zi eu și colegii mei vă vizitam să vă aducem „o floare albastră”. Nu înțeleg de ce Constantin Noica v-a numit sublim „Omul deplin al culturii române”, iar alții vă spun cu adorație „poetul nepereche”...

V-am scris pentru că am multe întrebări ce mă frământă, v-am scris pentru că sunt convins că sunteți „voievodul versului românesc” și veți rămâne „cea mai frumoasă înfăptuire a limbii române.”

*Cu deosebit respect, un cititor naiv care vă adoră,
Ieremie Abel Lucian*

Monumentul EMINESCU din orașul Onești, județul Bacău

Vă invităm să lăsați libere gândurile voastre să se așterne îndrăznețe pe coala albă de hârtie și să le savurăm, cu toții, din aceste pagini de cugetare, chiar și pentru o clipă...

Vă propunem rubricile:

- *In memoriam – evidențierea meritelor unei personalități românești*
- *Prețul unei clipe – oglindirea gândurilor voastre în creații artistice*
- *Să comunicăm! – interviuri cu profesori, elevi, părinți*
- *Universul cunoașterii – subiecte interesante legate de diverse discipline școlare*
- *Despre elevi...și pentru elevi... – aspecte pozitive și negative din viața școlii noastre*

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Ieremie Abel Lucian, clasa a VIII-a

Ștefănescu Alexandru, clasa a VII-a B

Croitoriu Sorina Ionela, clasa a VII-a A

Oniga Maria, clasa a VI-a

Popa Petronela, clasa a IV-a

COORDONATORI:

Prof. Popescu Maria

Prof. Pater Adriana

Prof. Înv.primar Oanea Paraschiva

TEHNOREDACTARE : Prof. Acatrinei Irina Roxana